

Само любовта е истинска

*„Има някой специален за всеки от нас.
Той пътува през морета, времето и необятните небеса,
за да се срещне отново с нас. Съединени сме с него
с връзките на вечността и никога няма да ни изостави.
... В любовта няма нищо случайно, тя наистина се случва,
независимо от времето и мястото. Когато е оставена
да тече свободно, тя преодолява всички прегради.
Така действа съдбата. Тя винаги среща сродните души,
за да продължат духовната си връзка сега и
да останат завинаги заедно във вечността.”*
д-р Брайън Уейс

Селцето с големи бели къщи, с кафяви прозорци и с широки дървени веранди беше кацнало като самотна чайка високо на хълма, чиито скалисти склонове в основата си се миеха от синьо-зелените пенливи води на морето. Разположено в южната част на френската Ривиера, близо до големия град, това живописно курортно селище наброяваше не повече от около 70 къщи, запазили автентичния си старинен стил, с обширни дворове и много лозови насаждения. Беше невероятно красиво през пролетта – като приказка от рай. Огромните лозови масиви със сладко, сочно и ароматно грозде, носеха добри доходи на стопаните си, главно пенсионери. Но имаше и много млади семейства, които живееха там постоянно поради близостта до града. Други идваха за уикенда или по празници. Всички те предпочитаха спокойствието, тишината и контактът с природата пред компанията на шумния град. Това съчетание от планини, слънце и море, заедно с красивата и неповторима природна картина, привличаше много туристи още от ранна пролет, та дори до началото на есента. Селският туризъм процъфтяваше. Беше предпочитан заради тази симфония от природни красоти, птичи песни, бръмченето на насекомите, а вечер – приспивната, мелодична песен на шурците.

Беше кътче, откъснато от цивилизацията. В северната страна на селцето се намираше голяма борова гора, съставена главно от многогодишни дървета и заобиколена от обширни поляни. Там децата играеха през лятото, забавляваха се с весели игри и се смееха до късно вечерта. Тази вълнуваща селска идилия, изпълнена с много романтика и незабравими преживявания, не можеше да бъде заменена с нищо. Затова и през зимата, когато студ сковаваше земята, в селото оставаха не само постоянните жители, но идваха и нови гости. Всички в селцето живееха задружно, мирно и тихо, като многолюдно и сплотено семейство. Помагаха си в празник и делник, веселяха се, но и се трудеха усилено, когато започваше земеделската работа още в първите пролетни дни.

Беше ранна пролет, началото на април. Плодните дървета бяха обилно нацъфтели, други прецъфтяваха, а всичко наоколо бе потънало в разкошна зеленина и изпълнено с уханието на пролетни цветя. Едно упойващо, зашеметяващо усещане за пролет, нахлуващо във всичките ти сетива и каращо дъха ти да спира. В дворовете на хората беше оживено, започваше новият селскостопански сезон. В един от тези дворове, бухнали в зеленина и пролетни цветя, с неголяма къща, боядисана в бяло и с просторна тераса с кафяв дървен парапет, се трудеше бащата на Дороти. Той беше около 75-годишен мъж, който живееше в къщата постоянно, след като вече от няколко години остана сам. Сега

очакваше с нетърпение дъщеря си, за да ѝ покаже градината, грижливо подредена от него. Дороти беше единственото му дете, но много привързана към баща си.

Тя беше привлекателна млада жена с руси коси, изсветлели от слънцето и придобили сламен цвят. По душа изтънчена и нежна, чувствителна и с финес, но и много сърдечна, приветлива и усмихната. След развода обаче се затвори в себе си. Понякога изпадаше в тиха меланхолия и тъга, затова ограничи контактите си до 2-3 приятелки, с които се виждаше един път седмично. Споделяха общи интереси, творчески планове и съкровени тайни. С една от тях, Лети, бяха като сестри, свързваше ги силно приятелство – откровено и безкористно. Тя можеше единствено пред нея да излее душата си, след толкова страдание и предателства. Дороти работеше като редактор в частна издателска къща. Често пътуваше в командировки и отсъстваше дълго от дома. После, когато се връщаше, отиваше направо в къщата при баща си – имаше нужда се разтовари от стреса и напрежението. Там с удоволствие се отдаваше на градинарство, отглеждаше зеленчуци, плодни дървета и много ягоди. Грижеше се за тях с много любов. Но истинската ѝ страст бяха цветята и те ѝ отвърщаха с любов, щедро избуяли и нацъфтели дори и през зимата. Имаше и няколко домашни любимци – две кучета и три котки, които я чакаха винаги с радост, защото им носеше лакомства. Селската идилия, градинарството, цветята, самият престой на открито и общението с природата зареждаха Дороти с мощна положителна енергия и тя се чувстваше щастлива, макар и понякога самотна. След предателството, което изпита от последната си връзка с Ник – артист, музикант и бохем, тя изгуби напълно доверие в мъжете. Често се питаше, работейки вечер до късно, ще открие ли своята сродна душа, някой отреден само за нея. Все още не я беше открила, нито сред колегите си, нито сред приятелите. Затова липсата на истинска любов тя компенсираше с работа, излети сред природата, срещи с приятели. Така беше и този път, когато се върна от командировка. Качи се на малкия си бял „Ситроен” и отпраши при баща си. Беше донесла нов сорт ягоди, луковици и цветя, които бързаше да засее в градината си.

Когато наближи улицата, където се намираще къщата на баща ѝ, видя, че някой от съседите ѝ отсреща беше дошъл. Беше паркиран тъмносин джип отстрани в двора на широка поляна. Тя пък паркира колата си по-надолу, до портата с желязна ограда. Разтовари багажа и натоварена с кашон и найлонови торби в ръце, неволно погледна отсреща в двора на съседите. По пътеката към къщата бавно вървеше мъж в работни дрехи и с шапка с широка периферия. В първия момент тя го помисли за чичо си Тони и го поздрави приветливо:

- Здравей, как си? – попита тя.

- Здравсти! – отвърна мъжът с усмивка, обърна се и тръгна към нея.

Тогава тя видя, че това не беше чичо Тони, а по-големият от двамата му сина, който много приличаше на баща си. Беше Анди. Красив, около 50-годишен мъж, висок, със спортна фигура, с приятно лице и чаровна усмивка. Той се приближи и двамата се погледнаха в очите. Тя се почувства неловко от грешката си, усмихна се и чистосърдечно си призна:

- Знаеш ли, в първия момент не обърнах внимание и не те познах.

Помислих те за баща ти, така облечен в работни дрехи. А и защото него виждам повече, когато идвам тук, извинявай... – извини се тя притеснена и малко сконфузена.

- Няма нищо, случва се, спокойно – отговори ѝ Анди и отново се усмихна.

После поприказваха малко, споделиха кой какви планове за работа има и всеки се зае със задачите си. Дороти бързо се отправи към градината и се захвана със засаждането на ягодите, луковиците и цветята. Анди пък започна да пръска дърветата. Семейството му имаше голяма овощна градина и обширен масив с лозе. Родителите му идваха редовно, оставаха по цяла седмица и заедно с по-малките му брат и сестра поддържаха всичко в отлична форма. Занимаваха се с износ на плодове и грозде. Отделно Анди имаше собствена транспортна фирма и пътуваше много. Преди 2 години се раздели със съпругата си и оттогава поддържаше временни връзки. Имаше много работа и затова нае допълнително персонал. Но сега беше по-свободен и се включи активно да помогне в бизнеса на семейството си. Той беше трудолюбив мъж, отговорен и сериозен към себе си и близките си хора.

Всеки зает и погълнат с работа и задълженията си, никой от тях не забеляза кога се беше смрачило. Дороти беше приключила със засаждането и се приготви да си върви, защото беше поканена на вечеря с приятели от университета. Когато се качи и опита да запали колата, установи с неприятна изненада, че тя не може. Знаеше, че отдавна има проблеми с двигателя и все не намираще време да я закара в сервиз. Испита ужас само при мисълта, че вечерята ѝ се проваля. Огледа се безпомощно. Видя, че Анди е на терасата, телевизорът беше включен, а той се занимаваше с нещо около камината – явно приготвяше вечерята си. Дороти приближи до високата дървена ограда, погледна отсреща с надежда и му извика:

- Анди, имам нужда от помощ! Колата не може да запали, моля те, ела да я видиш! – помоли го тя с очакване да оправи проблема.

- Идвам сега! – последва бърз отговор. Мъжът остави всичко, бързо слезе по стълбите и се запъти към нея, за да ѝ помогне.

Влезе в колата, превъртя ключа и леко подавайки газ, опита да запали. Не успя. Излезе, вдигна капака, порови се нещо вътре и отново опита. Неуспешно. Мъжът се изпоти доста, зачерви се, правейки неуспешни опити. Отново и отново без успех. Вътре нещо в двигателя не беше наред. Тогава той се обърна към нея и каза откровено:

- Дори, съжалявам, мисля, че проблемът е сериозен – призна той. – Не мога да оправя колата ти сега. Но и не мога да те закарам с моята, защото вече съм пил. Остани тази вечер тук, а утре ще я закараме в сервиз – предложи ѝ по-разумно решение.

- Но аз имах среща с приятели от университета – проплака тя. – Отдавна искахме да се видим и сега... – не успя да довърши.

- Обади им се, извини се, обясни им, че имаш проблем – подкани я той, като се опитваше да я успокои.

- Какво друго ми остава?! – констатира Дороти със съжаление и насълзени очи.

Извади телефона от малката си дамска чанта и избра номера на Натали. Кратко ѝ обясни за случилото се и се извини с надеждата, че ще могат да се срещнат отново друг път. Натали я успокои, че непременно ще се видят.

Така, приемайки случилото се като безизходица, Дороти си извади багажа от колата и се приготви да остане в къщата на баща си. Помисли си как ще вземе душ, а после ще почете преди да заспи.

- Виж, Дори – прекъсна мислите ѝ Анди, гледайки я право в очите, - каня те при мен да вечеряме заедно. Вечерята е почти готова, ще изпием по чаша червено вино, но ако предпочиташ – имам и бира. Тук, на терасата, е много

приятно. Ще се радвам да поприказваме и да се насладим на прекрасната вечер сред природата. Виж, колко е хубаво! Чуваш ли птиците? – предложи той в очакване тя да приеме.

Тя се позамисли за миг.

- Добре, благодаря за поканата – съгласи се и добави: - Ще се приготвя до половин час и ще дойда. Аз ще донеса бира, но имам и хубав ром – донесох го от Италия при последното си пътуване. Ще донеса бутилката – предложи вече видимо успокоена.

Дороти се прибра. Баща ѝ вече си беше легнал. Влезе в банята и бързо се мушна под душа, опитвайки се да измие неприятните преживявания от тази вечер. За миг ѝ мина мисълта за провалената вечеря с приятелите, но постепенно шумът и досегът с водата я успокоиха и отмиха притесненията ѝ. Беше свикнала да приема неприятните изненади в живота си, без да им се противопоставя, вземайки си урок. Не винаги.

Излезе от банята освежена, ободрена и в добро настроение. Качи се на втория етаж, където беше спалнята ѝ, за да се облече. Сложи набързо една рокля, тъмносиня на бели капки, оправя грима си и извади от шкафа бутилката с ром, който ѝ подари братовчедка ѝ от Милано. Взе няколко кутии с бира и пакетчета с ядки. Така нагласена тя слезе по вътрешната стълба, която водеше до просторната всекидневна на първия етаж. Оттам се чуваше тихото похъркване, което идваше от стаята на баща ѝ. Отиде в кухнята, пи вода и с найлонова чанта в ръка излезе. Не заключи външната врата, за да не вдига шум. Отправи се към красиво изработената дървена порта на съседската къща отсреща. Почука.

През това време Анди вече беше приготвил вечерята. Беше опекар пиле на скара и картофи направо в жарта. На масата имаше голяма купа със зелена салата. Той харесваше изисканите вечери и беше покрил масата с бяла покривка, а в единия ѝ край гореше висока червена ароматизирана свещ с уханье на рози, чийто пламък колебливо се полюшваше от лекия ветреца на терасата. Беше сложил бутилка с вино, кутии с бира и сок. От ъгъла на терасата се чуваха приглушените звуци на приятна мелодия в унисон с вечерта. Анди беше успял да вземе душ и вече се обличаше, когато Дороти почука. Той ѝ отвори с чаровна усмивка.

- Заповядай, влизай, добре дошла! – покани я вътре с елегантен жест. – Тук си у дома си – допълни.

Отдръпна се и тя премина по алеята, красиво нацъфтяла с цветя. Тъкмо изкачи първите стълби, водещи до широка тераса, и погледът ѝ попадна на градината с рози. Бяха едва напъпили, а една от тях вече разпукваше нежните си листенца. Тази малка розова пъпка привлече вниманието ѝ и тя се спря, за да ѝ се порадва. Вдиша дълбоко, опитвайки се да усети аромата ѝ. В главата ѝ нахлуха мисли, изплуваха спомени... Анди вървеше плътно зад нея, улови погледа ѝ и обясни:

- Това е градината с рози на майка. Тя сама се грижи за нея. Обожава ги – обясни той показвайки ѝ това огромно петно от напъпили рози в различни цветове – розови, бели, жълти, тъмночервени...

- И аз много ги обичам, но имам само няколко отпред в градината – призна тя със съжаление.

После нещо се замисли.

- Вземи това – подаде му найлоновата торба.

Той пое чантата, бръкна вътре и извади бутилка с ром. Погледна към етикета, за да прочете името, но те го изпревари.

- Това е „Санта Тереза”. Искаш ли да го опитаме сега? – предложи му Дори.

Анди бързо отвори бутилката и сръчно наля от питието в две стъклени чаши. Подаде едната на нея:

- Наздраве! Да пием за теб!

Последва ясен звън от кристалните чаши, те отпиха по малко и ги оставиха на масата. Вкусът на питието беше превъзходен. Приятно разливаща се топлина нахлуваше бързо в кръвта. Караше човек да се чувства свободен и лек. Беше започнало да захлажда и питието ги затопли. Дороти вече се беше настанила на стола и премрежила поглед, вдишваше с удоволствие смесицата от аромати, носеща се из въздуха – на печено пиле, фините нотки на рома и уханието на цветята, което се усещаше по-силно сега вечерта.

- Дори, ще ме извиниш за момент – обърна се Анди към нея - сега идвам.

Отиде в кухнята и се върна от там с ножица. Бързо слезе в градината и откъсна розовата пъпка. Изкачи стълбите на бегом, подаде ѝ розата, гледайки я в очите:

- Това е за теб! От сърце!

Тя се усмихна свенливо и пое розата.

- Благодаря ти! Прекрасна е и толкова приятно ухае! – възхити ѝ се Дори.

- Радвам се да ти доставя тази радост... – усмихна се той чаровно и предложи: - Може вече да вечеряме, нали?

- Да, с удоволствие. Ще ти помогна да подредим масата – отговори тя и се надигна.

- Не е необходимо – отвърна мъжът и я спря.

Само с няколко сръчни движения всичко беше готово. Той седна до нея. Пожела ѝ добър апетит. Тя опита от пилето, наслади се на вкуса му и призна:

- Много е вкусно! Неповторим аромат, изпечено на жар, харесва ми – похвали кулинарните му умения.

- Радвам се – отговори ѝ той.

Анди обичаше да приготвя специалитети за себе си и гостите си. Влагаше много старание, готвеше с желание, когато искаше да зарадва някого. Вечеряха бавно, наслаждавайки се на тишината и спокойствието на вечерта. Пиха бира, той ѝ предложи и вино, но тя отказа. После завършиха с ром. Разговаряха, той я питаше за работата, за пътуванията ѝ, успяла ли е в натоварената си програма да вмъкне някое посещение на музей или изложба. Или просто нещо, което я е впечатлило и ѝ е харесало.

- Наистина, когато съм в командировка, аз съм на работа и обикновено съм много заета. Почти нямам свободно време – призна тя, - но сега успях да се видя с братовчедка си за малко и заедно посетихме два музея. Купих една картина.

- Това е много хубаво! – съгласи се Анди. – Изкуството винаги зарежда с приятни положителни емоции. Аз също пътувам често, но това е свързано с професионалните ми ангажименти и за друго не ми остава време. Иначе обичам да посещавам нови места – сподели ѝ той.

- Харесва ми да правя снимки, да запечатам на лентата красотата, до която се докосвам – с вълнение му призна и продължи: - Нося няколко интересни, които бих искала да ти покажа.

Тя извади от чантата си голям обемист хартиен плик. Там имаше повече от 30 фотографии. Започна да му ги показва една по една и да му обяснява кога, как ги е правила, мястото, което е снимала. Анди гледаше снимките с интерес,

задаваше ѝ въпроси за някои от тях, възхищаваше се на професионалните ѝ умения. Разговаряха за изкуството. Той ѝ разказа за музеите и забележителните места, които беше посетил, и тези, които бяха оставили в съзнанието му хубави спомени. Вярно, че освен работата си той обичаше да пътува много, дори да разглежда местата, които вече беше посетил. Носеше от всеки град, от всяко място някакъв спомен, нещо типично и запомнящо се. Имаше цяла колекция от керамични пластики. Беше си донесъл няколко рисувани картини от художници, които продаваха изкуството си пред музеите, катедралите или направо на централните улици.

Неусетно Анди се пренесе в спомените от детството. Дороти го слушаше унесено, като че ли слушаше приказка. Разказваше ѝ как със съседските деца се събираха в големия двор на тяхната къща, разположена в тих квартал на града. Той всеки ден измисляше нови игри и най-често предлагаше на децата да играят на криеница, защото винаги успяваше да се скрие на някое затънтено място и те трудно го откриваха. Той беше приятел с всички деца и те го обичаха. Изведнъж се замисли и сериозно попита:

- Дори, а защо с теб не сме се виждали тук досега? Защо не сме играли заедно като деца? С брат ми и сестра ми идвахме често.

- Не знам – откровено отвърна тя. – Не мога да ти отговоря – и се замисли на свой ред.

Същият въпрос му зададе и тя.

- Изглежда ми странно как не съм те виждала тук, защото не съм те забелязала? Затова не сме играли заедно, не сме се забелязали един друг тогава в онова време... – помъчи се да даде някакво обяснение и на себе си и продължи: - Но аз виждах по-малките ти брат и сестра да си играят на полянката в двора. И с тях не съм играла, може би само няколко пъти, в пясъчника у вас.

Анди също си припомни:

- Да, спомням си, че виждах едно русо момиче във вашия двор, което късаше цветята от градината. Ти си била, нали? – попита я той с усмивка.

- Да, аз бях – потвърди и продължи на шега – сигурно съм била невзрачно дете и малка, за да привлека вниманието ти. Щом не си ме забелязал!

И двамата се разсмяха. И двамата откриваха с изненада, че времето от детството им не ги беше запознало, не се бяха забелязали и сблизиха като приятели. Сега се запознаваха, сега се откриваха и разбираха, че ги свързва някаква специална духовна връзка. Интересното беше как само след няколко часа разговор вече имаха усещането, че се познават отдавна. Че се познават от деца, макар тогава да не бяха играли заедно и да се познаваха почти бегло. Появи се едно особено чувство за близост, чувстваха се свързани от дълбоко, необяснимо и силно приятелство. Сега тя му се струваше някак позната, чувстваше я без съмнение като приятел на душата си, знаеше, че може да ѝ вярва. „Много нежна и чувствителна душа, как не съм я познавал по-рано?“ – питаше се мислено той.

По стечение на обстоятелствата или защото съдбата беше решила да ги срещне, те седяха сега един до друг, като стари приятели, които изпитват радост и задоволство от това, че се виждат и са заедно след толкова години на раздяла. Беше им приятно, самото им физическо присъствие внасяше успокоение. Чувстваха, че между тях се възстановява някаква специална духовна връзка, прекъсната или не развила се преди много години. Това намиране или откриване ги караше да се чувстват щастливи.

Времето минаваше неусетно. Часовникът на стената показваше един и половина през нощта, когато Дори погледна към него. Тя се надигна да си върви:

- Благодаря ти за прекрасната вечер! Беше много хубаво, но вече е късно и ми се спи – каза със сънлива усмивка.

- Аз ти благодаря! – отвърна ѝ той и тихо добави: - Моля те, остани още малко!

- Не мога, не сега – последва кратък отговор.

И тя се насочи към вратата с красива дърворезба. Анди я последва и изпрати до тяхната къща с масивна желязна врата. Преди още да докосне дръжката на вратата, той се обърна към нея:

- Дори, лека нощ! Надявам се да се видим отново!

- Лека нощ! Имаш да ми разказваш още много неща! – усмихна се и отвори тихо вратата.

- Утре сутрин ще пием кафе, ще те чакам – чу тя зад гърба си. – После ще се обадя в сервиза да дойдат да вземат колата.

Тя се обърна и го погледна нежно:

- Много ти благодаря! До утре! – отговори му и влезе.

В момента, когато легна в леглото си, заспа. Беше изморена от работата през деня, а после приятната вечер с Анди на терасата внесе успокоение в душата ѝ. Сутринта се събуди от първите слънчеви лъчи, които проникваха в стаята ѝ през открития прозорец. Така ѝ се искаше да се наслади на тази приятна сутрин, изпълнена с птичи песни, изтегната още малко в леглото си, но стана бързо. Трябваше да реши проблема с колата. Бързо се облече, изми се и излезе навън. Видя, че баща ѝ се занимава нещо в градината. Във въздуха се носеше ухание на кафе. Анди го беше сварил и я чакаше на терасата. Видя я и извика:

- Хайде! Чакам те, сънливке! – обърна се към нея с широка усмивка.

Голямата дървена порта към съседската къща беше отворена и тя влезе, без да чука. Изкачи стълбите към терасата и поздрави:

- Добро утро!

Мъжът я покани при себе си. На масата освен чашите с ароматно кафе и дребни сладки той беше поставил и купа с пресни ягоди. Тя седна и с удоволствие хапна от тях, после го попита как е спал.

- Непробудно! – отвърна ѝ той, смеейки се. После добави: - Вече се обадох в сервиза, тук в селото. След малко ще дойдат да вземат колата. А когато си готова да си ходиш, аз ще те закарам. За колата не мисли, ще се погрижа за нея – съобщи ѝ кратко и делово.

- Искрено ти благодаря! Правиш толкова много за мен – тихо промълви тя, поглеждайки го дълго и с благодарност в очите.

- За нищо! – отговори ѝ кратко той.

След необикновената вечер, когато и двамата разговаряха с часове, забравили за времето, отворили душите си един към друг и дали си сметка за специалната връзка между тях, разгърнала се едва сега по волята на съдбата, те не можеха повече да се разделят. През деня, когато и двамата работеха, те пак бяха заедно – той ѝ изпращаше съобщения с нежни послания или я чакаше в почивката ѝ долу пред сградата, където тя работеше, за да пийнат по чаша кафе в отсрещното кафене. Често вечер се разхождаха по брега, наслаждавайки се на залеза на слънцето, което като че ли потъвапе в морето. Вървяха хванати за ръце, мълчаливи, безмълвни, мислейки си за едно нещо и двамата. Знаеха, че ще бъдат заедно завинаги, след като сега се бяха намерили след толкова години самота.

Той ѝ предложи:

- Дори, искаш ли да отидем в събота да вечеряме в едно от онези малки ресторантчета на плажа, запазили автентичния дух на епохата от края на 18 век?

Харесвам малките тесни улички на това селце, застлани с каменни плочки, които те връщат назад във времето. Ще дойдеш, нали? – попита.

- Да, тази събота мога – отговори му утвърдително.

Продължиха да се разхождат, докато стана тъмно. След това той я изпрати до дома ѝ, целуна я нежно и тихо каза:

- Очаквам с нетърпение събота! Лека нощ!

Тя живееше в тих квартал, в нова и модерна жилищна кооперация.

Имаше сравнително малко жилище, но много уютно, в което от спалнята слизаше по вътрешна стълба във всекидневната. Домът ѝ беше подреден семпло, но с много вкус, с мебели уникати, които беше успяла да посъбере от магазина на свой приятел – антиквар. Разполагаше с обширна тераса, пълна с цветя и декоративни дървета. Често работеше там, съсредоточила се в работата си. В събота сутрин, когато вече работеше върху задачите си, седнала на терасата, телефонът иззвъня. Чу приятен мъжки глас, който я поздрави:

- Добро утро, Дори! Усмихни се и денят ти ще бъде хубав! – пожела ѝ той нежно.

- Добро утро! Вече работя върху материалите, които трябва да завърша днес, защото следващата седмица заминавам в командировка – обясни му тя.

- Добре! Аз само се обаждам, за да ти кажа, че ще дойда да те взема довечера в 7 – съобщи ѝ мъжът, - няма да ти отнемам повече време.

Дороти работи до късно следобед. Беше много изморена, но доволна, че е завършила навреме работата си. Успя да си почине за около час, взе душ и започна да се приготвя за вечерята.

Беше седем вечерта, когато Анди дойде. Когато той натисна звънеца на домофона отдолу, тя вече излизаше – беше хванала дръжката на вратата. Той я чакаше долу до тъмносин джип „Тойота”. Целуна я нежно по бузата, после ѝ отвори вратата, настани я, а той мина от другата страна.

Слънцето залязваше, когато стигнаха ресторанчето, малко отдалечено от брега, разположено като на самотен остров. Последните слънчеви лъчи вече едва докосваха гладката повърхност на морето. Те се отразяваха във водната шир, разливаха се, сливаха се с нея в огнени отблясъци. Беше като целувка на слънцето с морето, преди падането на нощта.

Влязоха вътре, управителят на ресторанта – приятел на Анди, вече ги очакваше. Той ги поздрави и ги поведе към тяхната маса по извита нагоре дървена стълба, водеща към терасата на втория етаж. Всичко беше направено от опушено дърво в старинен стил, с красиво изработени дърворезби на масите и столовете. От тавана грееше сложна плетеница във формата на слънце, което се усмихва. Терасата беше украсена с множество керамични саксии, от които весело се показваха червени мушката. От горе, от тавана, от сандъчета в плетени кошници падаха като многоцветен водопад друг вид пъстри цветя и създаваха много настроение и радост. Цялата обстановка създадена с много красота и изящество, беше като декор от любовен романтичен филм, в който главните герои току-що щяха да се появят на сцената.

Анди и Дороти се настаниха на тяхната маса, от която се виждаше част от морето, усмигнаха се един на друг и си поръчаха питиетата. Тя – бира с лимонов сок, а той – уиски със сода. Разговаряха тихо, бавно, с малко думи, макар че мислите им препускаха един към друг. Изпитваха радост от общуването, от това, че са заедно. Самото им физическо присъствие, седнали един срещу друг, им носеше успокоение. Когато разменяха погледи, тя имаше усещането, че влиза и потъва в душата му, а той – че никое човешко същество не го е привличало

толкова силно. Някоя жена досега не го беше вълнувала така страстно, така умопомрачително и безразсъдно, че любовта, която извираше от очите ѝ, от дълбините на душата ѝ, го правеше неин роб.

Тя му припомни, че в следващите дни заминава в командировка за 4 седмици. Той я успокои, че ще се чуват и ще са заедно, независимо от разстоянието. Тя беше в мислите, в главата му, в сърцето и душата му, а той – в нейните. Увери я, че независимо от ангажиментите си, които се бяха увеличили напоследък (имаше сключен договор с немска фирма), ще ѝ се обажда всеки ден и ще ѝ изпраща съобщения. Сподели ѝ, че на него също му предстои пътуване до Германия за около седмица. Разказа ѝ за плановете си за разширяване на бизнеса и за желанието си да купи къща там, в малко и тихо населено място в планината или там, където на нея ѝ хареса. Тя се усмихна и отговори, че човек трябва да следва мечтите си до тяхното реализиране. Анди нежно докосна ръката ѝ и гледайки я в очите попита:

- Ще бъдеш винаги до мен, нали?

Тя не отговори, само сведе поглед и мълчаливо кимна.

Тази вечер Дороти изпитваше някаква необяснима тъга, може би породена от предстоящото ѝ пътуване и раздялата, свързана с него. Сега не говореше много, повече го слушаше, задаваше по някой въпрос, но явно беше заета със свои мисли. Анди се опита да я разсее, хвана я за ръката нежно и ѝ предложи:

- Искаш ли да се разходим малко навън, после ще се върнем да вечеряме?

Дори се съгласи и стана. Анди поръча на сервитьора вечерята им да е готова след около половин час. Слязоха по дървената стълба и излязоха навън. Нощта беше ясна, небето – осеяно с милиони звезди, а луната някак загадъчно им се усмихваше. От морето подухваше приятен свеж вятър. При тази красива нощна картина, изпълнена с толкова звуци, аромати, усещания, Дори се усмихна:

- Много е хубаво. Нека да останем тук за малко.

Наблизо имаше малка градинка, с пейки и фонтан и бели кръгли лампи, които излъчваха мека светлина. Седнаха на близката пейка. Той хвана ръката ѝ и каза с дълбок и чувствен глас:

- Дори, ти промени живота ми, внесе смисъл и радост, аз не бях почувствал какво е любовта, докато не те срещнах! Не искам да те загубя, след като те намерих сега, след много години самота!

Той я притегли към себе си, докосна косата ѝ, после пръстите му нежно погалиха лицето ѝ, а устните им се сляха в дълга, страстна целувка. Така двамата съединени, прегърнати, слели се в едно с душите си, почувстваха, че излизат извън времето и пространството, че политат в друг свят, пълен с много любов. Усетиха любовта съвсем осезаемо, с всичките си сетива, като мощен заряд от енергия, която ги разтърси. Целувката беше сляла душите им. Времето за тях беше спряло.

Когато дойдоха на себе си и той погледна часовника си, установи, че беше изминал близо час. Каза ѝ шеговито, че вечерята им вече отдавна трябва да е изстинала, и предложи да вървят. Поеха към ресторанта. Вътре управителят ги очакваше нетърпеливо и каза:

- Помислих вече, че сте се загубили...

- Да, изгубихме се и се намерихме отново – отвърна на шегата му Анди с усмивка.

Вечеряха с удоволствие, храната беше отлично приготвена, а питиетата – с превъзходен вкус. Въпреки това пиха малко. Дороти изпи още една бира – и без

това чувстваше главата си замаяна. Той – две чаши вино. Разговаряха, докато се хранеха, шегуваха се и приключиха бързо с вечерята. После си поръчаха силно, ободряващо кафе. Тя си позволи парче торта с него, а Анди – някакъв специален десерт – печена ябълка, напълнена с разбита сметана, ядки и няколко капки ром. След десерта вече бяха в много добро настроение, захарта нахлу в кръвта им, беше отключила хормона на щастието. Той ѝ предложи:

- Скъпа, искаш ли да тръгваме?

- Добре, но бих помолила за малка бутилка с вода.

Сервитьорът ѝ донесе вода, тя отпи от нея и каза, че е готова да тръгват. Беше станало късно. Зад волана седна Дороти. Улиците, силно осветени, бяха пусли и тя шофираше спокойно, защото почти нямаше движение. Той ѝ помагаше, като я насочваше по най-краткия път. Тя следваше указанията му и когато той я накара да спре, видя, че се намираха пред неговата къща в града. Тя погледна въпросително, а той ѝ обясни, че не може да шофира, защото е пил, а да си ходи сама вече е късно. Оставиха колата отвън на улицата и изкачиха стълбите до първия етаж. Анди извади ключовете си, отключи и я пусна напред. Влизайки, още от антрето тя забеляза, че жилището е обзаведено със скъпи мебели, картини, статуетки, колекции... „Като в музей” – помисли си тя. Влязоха в огромна всекидневна, той ѝ донесе вода, кутия с портокалов сок и чаша. Наля си вода и изпи цялата чаша до дъно, после се отпусна с облекчение на широко канапе в дневната. Той ѝ показа тоалетната и каза, че ще отиде да си вземе душ. Тя кимна с глава и затвори очи. Беше твърде изморена и скоро заспа.

Когато Анди излезе от банята и влезе в стаята, за да ѝ каже нещо, чу равномерно ѝ дишане, и видя, че е заспала. Тогава ѝ донесе меко памучно одеало и я зави. Затвори тихо вратата и се отправи към стаята си. Легна си, но не можа да заспи, въпреки умората. Силните емоции от деня го държаха буден. Въртя се дълго време в леглото си, стиснал клепачи. В главата му нахлуха мисли, преживявания, чувства, емоции, докато накрая заспа – почти призори. Сънят му беше накъсан и неспокоен. Чу в просънница шуртенето на водата от душа, чиято струя се разбиваше в плочките и пода. Дороти беше в банята. Тя излезе ободрена, облече се и отиде в кухнята да приготви закуска. Свари кафе и направи палачинки със сладко от горски ягоди, което намери в един от шкафовете. Подреди красиво масата и тъкмо приготвяше сок, бръмчейки с машината, когато Анди се появи в рамките на вратата. Той се усмихна чаровно и поздрави:

- Добро утро, Дори!

Тя натисна копчето и спря машината, остави портокала, който държеше в ръка, и също му отговори с усмивка:

- Добро да е!

Той се приближи към нея, погали лицето ѝ и я целуна дълго и страстно, после спря за миг, погледна я в очите и едва чуто промълви:

- Обичам те!

После продължи да я целува, изливайки от душата си всичката любов, на която беше способен. Обичаше я нежно и искрено, с цялото си сърце, както не беше обичал досега друга жена. Тя беше това, което имаше значение в живота му. Беше специална за него. Беше неговата сродна душа, без която не искаше да живее. И не можеше.

Стояха дълго време така, слели се, залепени един с друг, откъснати от света, без да могат да се разделят. Дори първа се откъсна от него и нежно отделяйки го от себе си, предложи:

- Хайде да закусим!

Той се отдели от нея неохотно и с въздишка седна на стола. Посегна към чашката с кафе, отпи от него и замислено каза:

- Ти заминаваш утре, нали? Ще те закарам до летището рано сутринта, а после ще продължа със задачите си.

- Да, утре сутрин – потвърди тя.

- А кога се връщаш? – искаше да разбере той.

- На 4 август късно вечерта пристига самолетът.

Тя му обясни, че програмата ѝ ще бъде много натоварена, но той може да ѝ се обажда сутрин и вечер, както и да изпраща съобщения, на които тя ще отговаря, когато ѝ е възможно. Поприказваха още малко и Дори му каза, че е време да тръгва:

- Трябва за последно да прегледам багажа и материалите си, не искам да пропусна нищо.

Анди стана, взе ключовете за колата и тръгнаха заедно към вратата. В този момент телефонът му иззвъня. Извади го от джоба си и отговори. Чу се женски глас, който го умоляваше за нещо. Отговори кратко: „Добре”. И затвори. Обясни ѝ, че това беше негова приятелка от училище, която имаше няколко магазина и се нуждаеше от транспортни услуги.

Слязоха долу. Беше прекрасен ден, слънцето вече се издигаше високо в небето, но все още не беше горещо. Беше само 10 ч. сутринта. Той се усмихна на слънцето, отвори ѝ вратата на колата, качи се и после потеглиха. След кратко пътуване стигнаха до дома ѝ. Тя слезе, и той с нея. Трудно му беше да се разделят, погледна я в очите, прегърна я и нежно я целуна по бузата.

- Ще дойда утре рано да те взема!

- Добре, ще те чакам долу на входа в 6,30 ч. – уточни тя,

Дороти се прибра горе и се зае с довършване на задачите си, което трябваше да приключи скоро. Влезе в просторната всекидневна. Беше задушно и тя отвори широко вратата на терасата, откъдето нахлу свеж въздух. Излезе навън и се настани там, сред цветята, които ѝ се усмихваха в различни цветове, после започна да нахвърля на бял лист кратки бележки.

В ранния следобед вече беше завършила. Прегледа багажа в куфара си. Всичко беше на мястото си. Спокойна, затвори очи, отпуснала се на дивана в дневната и мислено се върна назад в случващото се в живота ѝ през последните дни и месеци. Беше като сън, имаше усещането, че съдбата направлява живота ѝ и тя имаше предопределен път, който трябваше да измине. Отдаде се на размисли. Тогава телефонът ѝ звънна. Беше Лети – най-близката ѝ приятелка, която единствена беше в течение на връзката ѝ с Анди. Тя имаше известни съмнения относно това приятелство, но единственото, което си позволи да ѝ каже, беше:

- Внимавай, за Бога! В по-голямата си част мъжете са не ангели, а дяволи! Всяка жена с чувствителна и нежна душа, като теб, може да бъде излъгана. А и ти прекалено много им вярваш на мъжете. Вярно е, че всички ние имаме нужда от обич, но моля те, Дори, внимавай! Дръж разума си буден! Не си причинявай ново страдание! – опитваше се да я убеди Лети, че каквото и да се е случило, тя трябва да стои здраво стъпила на земята.

- Добре, мила, ще се постарая да контролирам емоциите си и да гледам трезво на тази връзка – увери я Дори и продължи: - Наистина, когато човек е влюбен, той не мисли много, лети в небесата, но истината винаги идва при нас, независимо дали искаме. Както казва Емили Дикинсън: „Истината ще заблести по-силно, отколкото слънцето!”. А нима бихме могли да избягаме от съдбата си, Лети?

- Не. Но можем да сме по-разумни и да следваме нашата интуиция. Той няма да ни заблуди.

- Бих добавила и да слушаме гласа на сърцето си – допълни Дори.

Усети, че изпитва силен глад. Не беше яла нищо от сутринта. Отиде в кухнята, направи си салата и сандвич, които изяде набързо, после си направи още един. Взе душ и си легна. Беше в леглото преди да заспи, когато получи съобщение от Анди: „Лека нощ, любима! Обичам те с всичката обич, която нося в сърцето си, само за теб! Целувам те нежно!“. Тя му отговори кратко: „Лека нощ, целувам те!“. Заспа, унесена в мислите си.

На сутринта стана рано, приготви се бързо, сложи си светла рокля, лек грим и удобни обувки. Вече с чанта в едната ръка, а с другата влачейки куфара си, тя тъкмо слизаше долу, когато Анди пристигна. Разстоянието до летището им отне около 40 минути. Трудно беше сбогуването, тези раздели винаги я натъжаваха, но с усилие на волята си тя се владееше. Прегърнаха се, целунаха се и той прошепна в ухото ѝ:

- Дори, обичам те! Не искам да те загубя! - след което я погледна настойчиво в очите.

- Нито пък аз! – отвърна с усмивка на погледа му.

После тя го целуна по бузата и тръгна да чекира багажа си. Преди да премине в залата за паспортна проверка, тя се обърна и му помахаше с ръка. Той ѝ отвърна с усмивка. Анди остана на мястото си, докато тя се скри от погледа му. Обърна се рязко и се насочи към изхода.

Дните от командировката продължиха с обичайния си ритъм. Дороти заета с натовареното всекидневие на работата си, а Анди – със своите задачи и ангажменти. Той ѝ се обаждаше всеки ден. Сутрин рано, за да ѝ пожелае „Добро утро!“, и вечер късно – за „Лека нощ“. През деня ѝ изпращаше съобщения, а тя му отговаряше, когато можеше. Така измина една седмица. През втората му предстоеше пътуване до Германия, имаше бизнес ангажменти.

Тогава се случи нещо странно, изненадващо и неочаквано за Дороти. Телефонът ѝ престана да звъни, Анди не ѝ изпращаше съобщения. Тя не разбираше какво може да е станало, въпреки че знаеше за заминаването му. „Но каквото и да се е случило, можеше да ми изпрати поне едно съобщение“ – мислеше си тя тъжно. Всеки ден очакваше да звънне телефонът, но той мълчеше. Изминаха 10 дни, трудни и мъчителни. Макар и да не беше до нея, той беше пред очите ѝ, в мислите ѝ, в душата и сърцето ѝ. Затова мълчанието му тя прие много болезнено. Беше повярвала в искреността на чувствата му, както в своите чувства към него. Болката я уцели право в сърцето, но затова пък стана по-мъдра, по-зряла и уверена в себе си. Стана по-силна. Тя също не му се обади. Вече не се питаше какво ли се е случило. Прие действителността такава, каквато беше. Самото му мълчание говореше красноречиво. Прие, че трябва да научи още един урок.

На единайстия ден рано сутринта телефонът на Дороти звънна. Въпреки че се беше събудила и правеше мислено план за деня, този ранен звън я стресна. Вече не очакваше никой да ѝ се обажда сутрин рано. Погледна към екрана. Беше Анди. Тя не отговори, остави телефона да звъни, докато сам спря. Веднага след това получи съобщение. Изтри го, без да го чете. За какво ѝ беше?! Той продължи да ѝ звъни настойчиво сутрин и вечер, а тя – да не отговаря на позвъняванията му и да трие съобщенията му, без да ги е прочела. Обади ѝ се и по обед, когато знаеше, че има малка почивка, очаквайки и надявайки се да вдигне телефона. Отново без отговор, но това не го отчая. Той искаше поне тя да го изслуша, но тя

не искаше да знае нищо. Не искаше да бъде повече наранявана, без значение по какъв начин. Не искаше и не можеше да си позволи да я нараняват повече.

Така преминаха дните ѝ до края на командировката. Заета с всекидневните си задачи и задължения, Дори почти не мислеше за него. Наложиха си да не мисли за него, да го изчисти от съзнанието си, от душата си, от себе си. Съсредоточи се върху задачите си и макар и трудно, успя. Вече имаше опит с болката и за нищо на света не би ѝ позволила повече да я наранява, затова не ѝ отговаряше на обажданията, изтриваше съобщенията. Така отрязваше пътя на болката към нея. Беше зряла жена, а не ученичка, и трябваше да има сили да се пребори. И все пак телефонните обаждания следваха непрестанно, без почивка, сутрин и вечер. През деня десетки съобщения препускаха към нея, но оставаха така, висящи във въздуха, и тя не ги четеше. Болката обаче ѝ даде сили и тя се събуди от един розов сън, за да стъпи здраво на земята. Не обвиняваше никого, единствено себе си, за това, че беше повярвала. Обеща си повече да не го прави.

Дойде денят на полета ѝ – 4 август. Беше приключила с работата си и беше свободна целия ден преди заминаването. Облече се в красива бяла рокля на цветя и излезе рано, за да успее да си купи нещо за спомен от града, в който беше прекарала почти месец. Даже свикна с него и не ѝ се тръгваше. Харесваше ѝ този град, той остави в нея хубави впечатления, приятни спомени и важни приятелства. Познаваше го като че ли цял живот бе живяла в него.

Успя да разгледа известен музей за съвременно и модерно изкуство. Когато излезе от него, беше напълно променена и неузнаваема, цялото ѝ същество излъчваше щастлива увереност. Чрез изкуството се беше пренесла в друг свят, то беше докоснало струните на душата ѝ, дарявайки я с радост.

После се поразходи. Седна в едно кафене на централната улица и си поръча чаша кафе. И портокалов сок. С удоволствие изпи сока, порадва се на прекрасния ден, мислено връщайки се като на кинолента във всеки един прекаран ден тук. Наистина не ѝ се тръгваше. Но погледна часовника си. Беше време да върви. Стана и тръгна към хотела, за да вземе багажа си. Едно такси я откара на летището. Там, докато чакаше времето за полета си, извади книгата, която купи тази сутрин, и се съсредоточи в четенето ѝ. Остави я едва когато съобщиха, че пътниците за нейния полет трябва да се насочат към коридора, водещ до вратата на самолета. Тя стана, взе чантата си и се сля с потока от пътници, който се вливаше в огромното стоманено тяло на бялата летателна птица.

Пътуването мина нормално, без турбуленции и продължи почти 5 часа. В мислите си тя се връщаше отново назад, във всеки един прекаран ден от командировката си, впечатленията, които беше оставила, контактите с колегите ѝ, ценните нови приятелства. Беше заредена с положителни емоции. Вълнуваше я и това, че най-сетне се прибира у дома, така че времето на пътуването измина почти неусетно.

Същият този ден, към обед, Анди се обади на летището, за да се информира за полета ѝ. Нямахше закъснение. Очакваше се да пристигне по разписание. Той беше приключил с ангажиментите си до обед, беше измил колата в автомивка, после отиде до магазина за цветя и купи огромен букет от розови и бели рози. Беше в изряден външен вид, чаровно усмихнат и вярвайки, че ще успее да убеди Дороти поне да го изслуша. Много му се искаше да го чуе, защото ѝ носеше важно любовно послание. Имаше още много време до пристигането на самолета, но той беше нетърпелив да види Дори след месец на раздяла. Качи се в джипа, завъртя ключа и потегли.

Късно през нощта самолетът се приземи на летището на огромния град, което на фона на нощното небе грееше като с магически блясък и светлините му хипнотизираха.

По микрофона стюардесата прикани пътниците да останат по местата си със закопчани колани до окончателното спиране. Някои от тях, по-нетърпеливи, вече се надигаха, за да се измъкнат най-сетне навън. Дороти търпеливо изчака и излезе от самолета. Помосли си, че първо трябва да вземе куфара, а после да потърси приятелката си Поли, която я чакаше на летището със служебната си кола. Бяха се чули по-рано сутринта и Поли, която работеше в голяма компания за маркетинг, настоя да я вземе, въпреки че Дори не искаше да я притеснява и можеше да вземе такси. Сега приятелката ѝ я чакаше отвън при колата, на изхода на огромната сграда. Дороти взе куфара си и влачейки го след себе си, заедно с другата чанта в ръка, се насочи натам.

Тогава го видя. Анди стоеше насреща ѝ, само на няколко стъпки от нея, с букет прекрасни рози в ръка, усмихвайки ѝ се чаровно. Тя спря. Не можеше да направи нито крачка напред, гледайки го в очите един дълъг миг. Имаше усещането, че това действие се развива извън нея, и тя е само страничен наблюдател, че това не беше тя. Той също я гледаше дълго и продължително, впил поглед в нея, не вярвайки, че това е тя. Приличаше му на видение, което можеше всеки момент да изчезне. Облечена в бяло, тя излъчваше светлина, която го приковаваше на мястото му. Успя да излезе от унеса, в който беше изпаднал, и тръгна към нея. Приблужи я, подаде ѝ букета, прегърна я и я задържа в прегръдките си, за да повярва, че е тя, че е истинска. Тогава я целуна и гледайки я в очите, ѝ каза:

- Добре дошла, любима! Никога не съм преставал да те обичам, вече си мислех, че съм те загубил... – призна ѝ той, силно развълнуван.

Тя обаче не реагира. Стоеше безмълвна и неподвижна. Като че ли виждаше пред себе си напълно непознат човек. Лицето ѝ остана сериозно, Тя го погледна хладно и се опита да направи крачка напред. Той я спря и започна да ѝ обяснява нещо, да я умолява, говореше ѝ застанал пред нея, но тя не го слушаше, не искаше да чува нищо, нито обясненията, нито признанията му. Опита се да овладее и прикрие чувствата, които бушуваха в душата ѝ. С усилие задържаше сълзите си. Очите ѝ вече плуваха в сълзи и една се търкулна надолу по бузата ѝ. Душата ѝ плачеше, защото му беше повярвала, беше повярвала в неговата искреност! А искрен ли беше?!

В този момент Дороти нямаше сили да продължи напред, нямаше сили да му се противопостави. Беше изпаднала в моментна слабост. Беше принудена да го изслуша, нямаше друг избор. А той знаеше как умело и с лекота да докосва нежните струни на душата на една жена. Една жена, която той обичаше дълбоко със сърцето си. Той взе куфара ѝ с едната ръка, а с другата я прегърна и поведе към изхода. В този момент на нея не ѝ оставаше нищо друго, освен да тръгне с него. И тя тръгна с него, нахлузила на лявата си ръка малката си дамска чантичка и прегърнала плътно букета с рози там, там, близо до сърцето си. Както тогава, някога, когато на терасата беше прегърнала крехкото стъбълце на малката розова пъпка, символ на нещо специално и послание в необикновената нощ под звездите.

Димитрина Ангелова